

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus HUMANIS. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Qvæstio XII. De Scientiâ Acquisitâ Animæ Christi. In quatuor Articulos
diuisa.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

QVÆSTIO XII.

De Scientia Acquisita Animæ Christi.

In Quatuor Articulos diuisa.

ARTICVLVS I.

Vtrum per hanc Scientiam Christus cognouerit omnia?

¹
Omnia
quæ viri-
bus natura
possunt
cognosci.

Respondetur; per hanc cognouisse omnia quæ vniquam naturæ viribus, possunt cognosci. Patet ex suprâ dictis q. 9. a. 4. Aduerte; Christum per hanc scientiam naturalem non solum cognouisse omnia, quæ vi intellectus agentis possunt cognosci; id est, quorū species intelligibiles intellectus agens ex sensibilibus potest effingere: sed etiam substantias spirituales, eo modo quo animæ separatae possunt illas naturali lumine cognoscere. Ratio est; Quia cum anima Christi esset beata, non habebat illam dependentiam à corpore in intelligendo, quam nos experimur; sed non minus in corpore quàm extra corpus poterat naturas spirituales intueri: vnde etiam seipsam naturaliter intuebatur: Sicut & anima separata.

Substantia
spirituales.

²
Essentia
nuda.

Præterea, poterat cognoscere naturas rerum corporearum, non solum sub conceptu sensibilium, sicut nos (qui modus est valdè imperfectus) sed etiam conceptu proprio nudæ essentia: quo modo nos in hac vita non possumus. Notandum tamen, ad hæc opus fuisse speciebus infusis, quales imprimuntur animæ separate simul atque est à corpore separata: nam omnis species à sensibilibus hausta, sensibili modo substantiæ rei proponit, nõ autem vt ipsa est in se nuda. Videtur etiam omnino opus fuisse ex parte potentia intellectiua peculiaris quidam Dei influxus, vel immediatè in ipsum actum intelligendi, vel certè in ipsam potentiam intellectiua, ad lumen naturale corroborandum, vt hæc obiecta, & hoc modo, posset intelligere. Hoc tamen auxilium videtur pertinere ad naturæ ordinem: cum enim intellectus humanus sit infimus, non potest pertingere ad summam perfectionem naturalem sine diuino auxilio. Vnde etiam in statu nudæ naturæ, hoc auxilium datum fuisset. Hinc sequitur hanc perfectionem naturalem, perfectiorem fuisse in Christo, quàm in Adamo; imperfectiorem tamen quàm in Angelis.

Ad hanc
cognitio-
nem neces-
saria erant
species in-
fusæ.

Item pecu-
liaris Dei
influxus.

Hæc perfe-
ctio fuit in
Christo
maior quàm
in Adamo,
sed minor
quàm in
Angelis.

ARTICVLVS II.

Vtrum Christus in hac Scientiâ profecerit?

³
Profecit
non in ha-
bitu.

Respondet D. Tho. Christum in hac scientiâ profecisse secundum habitum, & incrementum ipsius scientiæ habitualis. Sed nos suprâ q. 7. a. 12. dub. 3. ostendimus ex Patribus, Christum non profecisse in Sapientia, nisi secundum exercitium, & ostensionem, prodendo sensum exterius

maiores sapientiam in dictis & factis suis, sicut & gratiam.

Dicitur tamen profecisse in scientiâ experientiali: quia in dies plura experiebatur per sensum; & horum in intellectu remanebat memoria, quæ dicitur scientia experimentalis. In nobis oritur quidem per experientiam absoluta scientia, & non solum memoria: secus tamen fiebat in Christo, qui ab initio omnem scientiam absolutam habuit infusam; vt suprâ ostensum est q. 9. art. 4. dub. vnico.

Petes; In quo consistat hæc scientia experientialis? Respondeo; non solum in speciebus singularium, sed etiam in habituali cognitione eorum; quatenus aliquando actu, per sensum cognita fuerit.

In quo fa-
si scientia
experimen-
talis.

ARTICVLVS III.

Vtrum Christus aliquid ab homine didicerit?

Respondetur, Nihil vniquam ab aliquo homine didicisse. Ratio est, Quia ipse erat constitutus Magister & Doctor vniuersalis omnium: ergo non erat conueniens, vt ab aliquo aliquid disceret. Dices; Christus per scientiam humanam nõ cognoscebat secreta cordiū, neq; absentia: ergo hæc poterat discere ab hominibus suas cogitationes explicantibus, vel absentia nuntiantibus. Respondeo Negando Consequentiam: quia Christus numquam assentiebatur his per scientiam humanam, sed per infusam; per quam, & absentia, & cogitationes cordium intuebatur: alioquin expofisset se periculo deceptionis.

⁴
Negatur.

ARTICVLVS IV.

Vtrum Christus aliquid acceperit ab Angelis?

Respondetur; Nihil didicit ab Angelis. Probatur ex Dionysio cap. 7. caelest. Hierarchiæ, vbi docet Christum docuisse etiam supremos Angelos. Confirmatur; Quia non conueniebat, vt is, qui supra omnem creaturam substantialiter eleuatus erat, ab aliquâ creaturâ aliquid disceret; præsertim cum à seipso omnem perfectionem habere posset.

Circa solutionem primi argumenti: Nota Angelum potuisse confortare Christum, non quidem docendo, vel proponendo aliqua, quæ ipse vel ignorabat, vel ipse per se considerare non poterat; sed proponendo ea, quæ etsi ab ipso per rationem supernaturalem, & scientiam infusam considerarentur, non tamen ita considerabat, vt ex illis consolatione acciperet, & tristitiam leniret. Vt hanc

Qua modo
Christus
ab Angelis
in horto
conforta-
tur.

hanc esse Patris voluntatem, Angelorum desiderium, hominum extremam necessitatem; denique gloriam & celebritatem quam ipse sua passione esset consecuturus. Credibile tamen est Dominum

hanc consolationem non admisisse: nam factus in agoniâ, prolixius orabat. Hanc expositionem insinuat D. Hieronymus Dial. 2. contra Pelagium, Et Hilarius lib. 10. de Trinit.

Q V Æ S T I O X I I I.

De Potentia Animæ Christi.

In Quatuor Articulis diuisa.

ARTICVLVS I.

Vtrum Anima Christi habuerit Omnipotentiam simpliciter?

Respondetur Negatiuè; Anima Christi non fuit absolute omnipotens. Ratio est, Quia omnipotentia sequitur quoddam esse, quod absolute est infinitum: atqui esse absolute infinitum, nulli creaturæ potest communicari: ergo nec omnipotentia. Confirmatur; Quia potentia actiua sequitur formam: ergo potentia actiua infinita sequitur formam infinitam. Adde; Animam Christi in omnibus actionibus suis pendere à concursu diuino; dependere autem à cooperatione alterius, repugnat omnipotentie: nam hæc per se omnia potest.

Aduerte; Has Rationes dumtaxat probare illam Animam non fuisse naturâ suâ, aut dono aliquo creato omnipotentem; non autem per vniuersalem hypostaticam diuinæ potentie.

ARTICVLVS II.

Vtrum Anima Christi habuerit Omnipotentiam respectu mutationis Creaturarum?

Respondetur Tribus Conclusionibus. Prima; Anima Christi secundum propriam virtutem naturalem, vel gratuitam, habuit potentiam ad omnes illos effectus, qui animæ sunt conuenientes: vt ad corporis perfectam gubernationem, ad omnes actus humanos naturales & supernaturales; denique ad illuminandum omnes creaturas rationales. Quod intellige, eo modo, quo superiores Angeli illuminant inferiores; scilicet per locutionem spiritalem seu obiecti propositionem; non autem per luminis infusionem. Nam lumen infundere, non est actio conueniens conditioni creaturæ rationalis. Potest tamen Anima Christi lumen infundere diuinâ virtute. Idem dicendum est de speciebus intelligibilibus ordinis supernaturalis.

Secunda Conclusio; Anima, vt est instrumentum Verbi, habuit virtutem instrumentariam ad omnes mutationes miraculas, ordinabiles in finem Incarnationis; qui est, instaurare omnia quæ in cælo, & quæ in terra sunt.

Tertia; Non habuit tamen potentiam instrumentalem annihilandi; nam annihilatio respon-

det creationi: at solius Dei est creare: ergo & annihilare. Hinc D. Thomas infert Christum non habuisse Omnipotentiam respectu immutationis creaturarum.

DVBIVM I.

Quidnam sit vis illa quâ Christum operatus est Miracula?

Respondeo & Dico Primò, Vis illa non erat aliqua qualitas creata inherens humanitati Christi, quæ miracula tamquam causa principalis seu commensurata effecerit. Est communior sententia Doctorum in 3. dist. 13. Et in 4. dist. 1.

Probat; Quia vel illa virtus esset vna quædam qualitas & forma, ad omnium miraculorum patrionem se extendens; sicut Solis virtus se extendit ad omnium generationem: vel esset multiplex, pro diuersitate operum mirandorum. Si vna, illa deberet absolute esse infinita, non solum intensione, sed etiam essentialiter, & in ratione entis; nam haberet vim connaturalem ad infinitam operum diuersitatem, quorum pleraque eorsim vim infinitam requirunt: atqui talis esse nequit; vt per se patet: æquaretur enim diuinæ omnipotentie. Sed neque hæc qualitas potest esse pro diuersitate operum multiplex; quia etsi forte ad quædam opera, quæ nunc censentur miracula, eod quod viribus nature, quæ nunc existit, fieri nequeant; vt ad curationem morborum lethalium, ad productionem vitæ in mille annos, ad illuminationem cæci, & similia; etsi, inquam, possit per absolutam Dei potentiam virtus creata effectrix horum institui; sicut lignum vitæ habebat vim naturalem ad vitam multis millibus annorum propagandam: tamen hæc non poterit ita operari, sicuti Christus fecit miracula: v. g. in momento, non obstante quâuis resistentiâ creaturæ, ad quoduis interuallum, ad nutum voluntatis &c. Deinde multa sunt quæ vi creatâ nullo modo perfici queunt. Quæ enim vis efficiat vt vnum corpus sit in duobus locis, vel duo corpora in eodem loco; vel vt vna res tota conuertatur in aliam; vel vt substantia habeat modum existendi spirituum; & similia? Et ratio est; Quia hæc opera non sunt res aliquæ supernaturales productæ, sed consistunt in quodam supernaturali modo; cuius causa non potest esse aliqua virtus creata: actiones enim quibus illa opera fiunt, nõ tendunt ad communicandam certam formam, sicut actio qualitatis creata: sed solum modum quendam in rebus constituunt, qui omnem conditionem nature creatae excedit. Vnde non potest concipi

Non est qualitas creata.

Si esset hæc qualitas vna, esset infinita.

Si multiplex, esset parum apta.

2
Tres Conclusiones.
Habit potentiam ad effectus omnes animæ conuenientes.

Item ad mutationes miraculas.

Excepit Annihilationem.